

Нещастното дѣте, щомъ съгледа Славча, изведнѣжъ го позна и извика :

— Ето, мамо, доброто момче, което ми даде вчера въ градината 1 левъ!

Болната му майка се обърнѣ къмъ него и му проговори, съ съвършено ослабнѣлъ гласъ: „Дойди при мене, мило дѣте, не се страхувай, ела да ти благодарѣжъ, за гдѣто мо продължи живота още съ единъ день!“ и протѣгнѣ рѣцѣтъ си къмъ Славча.

Славчо се забрави на мѣстото си. Той чу думитѣ на болната майка.

Бѣдното дѣте станѣ и се приближи до Славча, улови го за едната рѣка и го завѣде при майка си.

Щомъ Славчо се приближи до неѣ, той, безъ да иска, испуща 2-та лева, които държеше въ едната си рѣка.

— Кой сѣ тѣзи пари, мило дѣте? попита бѣдната жена.

— Ваши, — едва проговори Славчо.

— Мамо, азъ ще отидѣ да купѣ малко хлѣбъ, че ми е много гладно и на тебе ти е гладно, нали? попита майка си бѣдното дѣте.

— Тѣ не сѣ наши, чедо!

— Не, на васъ ги носѣ, отговори Славчо.

— Иди тогава, синко, но скоро се върни.

— Като вихрушка исхвъркнѣ изъ стаята бѣдното дѣте.

— Благодарѣ ти, Боже, че ми испращашъ това ангелче да ми подкрѣпи още малко живота! извика болната майка и паднѣ на лѣглото.

* * *

Родителитѣ на Славча напуста го търсихѣ изъ цѣлия градъ. Тѣ давахѣ 100 л. на този човекъ, който намѣри. На-послѣ, едно момче имъ показа кѣщата, гдѣто се намира Славчо. То вървѣло слѣдъ него и го видѣлъ когато влѣзълъ въ кѣщата.

Въ това врѣме, когато Славчо е подавалъ една чаша вода на болната майка, влизатъ неговитѣ родители и